

Tecnohòlics

À

«No hi ha wifi, parlem entre vosaltres», s'ha convertit en un avís recurrent en molts locals catalans que aposten per desmarcar-se de l'era de la hiperconnectivitat i convidar els clients a endinsar-se en allò tan antic i tan gratificant com és l'art de conversar. Al costat de cartells de prohibit fumar, reservat el dret d'admissió o aquí acceptem gossos, ara podem trobar altres anuncis que de moment encara ens sorprenden, però que, de ben segur, acabaran per ser habituals i ens passaran del tot inadvertits.

Per què ens entestem a definir-nos com a éssers lliures si, en realitat, estem pràcticament tots encadenats a la presó de les noves tecnologies i, de retruc, en fem esclaus els nostres fills? Som capaços de sortir de casa sense el mòbil a la butxaca i/o a la bossa? Tenim la força de voluntat d'aguantar un dia sencer sense connectar-nos al whatsapp? Podem viure sense pantalles i teclats?

Dissabte passat vaig poder assistir a un concert a la sala 2 de l'Apolo (Fink, per si voleu parar una estona l'orella). I, novament, vaig copsar una realitat que em posa la pell de gallina: la incapacitat de les persones de gaudir d'un espectacle sense aplicar-hi el filtre d'una pantalla. Sembla que no puguem ser capaços de viure una experiència pel que ens aporta l'experiència en si, sinó que tinguem la necessitat de compartir-la per sentir-la rodona. Li donem un recorregut curt i efímer i l'aprovació ens la donen els "likes" i els comentaris. Després ens n'oblidem perquè les sensacions darrere una pantalla, desenganyem-nos, no són les mateixes. L'experiència és diferent si la vivim des d'un prisma de necessitat tecnològica: hem d'estar més pendents de fer la foto des d'un bon angle que no pas d'escoltar els greus i els aguts de l'artista que es despulla damunt l'escenari; esdevé crucial agafar una posició adequada perquè els focus no ens enlluernin i ens privin d'un vídeo 10 per penjar al youtube o fer un "live" i, hem de ser els primers a connectar-nos al wifi o aconseguir cobertura per compartir allò que hem viscut just sortir de la sala. No sigui que ningú no ho vegi, ningú no ho sàpiga i, per tant, sembli que no hagi passat.

L'absurditat de tot plegat ratlla el ridícul. Existíem abans del mòbil com a éssers capaços de comunicar-nos sense Sms, whatsapps i emails. Abans que aquesta eina tan útil com mortífera ens acabés absorbint completament podíem mantenir una trobada i/o un àpat entre amics sense connectar-nos amb els de fora, però no amb els de dins. Abans que els grups de whatsapp i les xarxes socials ens fessin pobres en temps lliure i abans que fins i tot s'acabessin convertint en una eina clau d'esclavatge laboral podíem viure sense mòbil i/o tablet. Podíem, de debò.

Aprofitem, ara, la sort de tenir aquestes eines per gaudir dels seus múltiples avantatges i siguem prou llestos per defugir algunes de les seves capacitats limitadores. Emmagatzemem records i compartim moments però, sobretot, siguem capaços de viure'ls. Comuniquem-nos sense emoticones i anirem a dormir més lliures i més tranquils. Deixar-nos sentir que no podem ser a tot arreu ni agradar a tothom ens alliberarà d'una càrrega feixuga. Sabem que hi són, però podem decidir controlar-los o que ens controlin.